

ΠΕΝΥ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ΦΩΣ
ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Φως στις σκιές**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πένυ Παπαδάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Πένυ Παπαδάκη, 2008, 2015
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Elisabeth Ansley/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Εμπειρία Εκδοτική, 2008
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ,
Σεπτέμβριος 2015, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1278-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1279-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • **www.psychogios.gr**

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • **www.psychogios.gr**

Π Ε Ν Υ Π Α Π Α Δ Α Κ Η

ΦΩΣ ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Παιχνίδια ζωής, 2010

Οι κόρες της αυγής, 2011

Το ζειμπέκικο της Κατίνας, 2012

Χωρίς δίχτυ ασφαλείας, 2014

Αντίο, φιλενάδα, 2014

Σε όσους τη δύναμή τους
την κάνουν σεντόνι
για να αποδράσουν απ' το σκοτάδι
και να βγουν νικητές στο φως...

Ο Άρης, οδηγώντας μηχανικά το καινούργιο του αυτοκίνητο, άφηνε πίσω του, μαζί με τη δουλειά, τον αέρα να βγαίνει σιγά σιγά από τα πνευμόνια του, βγάζοντας έτσι όλη του την ένταση. Ο καλπασμός των διακοσίων αλόγων της μηχανής του επιδρούσε πάνω του κατευναστικά. Ήθελε κάτι παραπάνω από διακόσια άλογα για να χτυπήσει κόκκινο η αδρεναλίνη του.

Στον γυρισμό, και με τη βοήθεια της καθημερινής συνήθειας, σταμάτησε το αυτοκίνητό του τρία στενά πριν από το σπίτι του. Η ίδια ιστορία εδώ και πέντε χρόνια· πέντε χρόνια κατά τα οποία, σαν ταλαντούχος αρτίστας, έπαιζε πολύ καλά στο θέατρο του παραλόγου. Χρειάζοταν χρόνο, αυτόν τον απαραίτητο σύμμαχο που ένιωθε να τον χάνει όλο και περισσότερο το τελευταίο διάστημα. Με αργές κινήσεις έβγαλε τα τσιγάρα του κι άναψε ένα. Το φως της φωτιάς από τον αναπτήρα του φώτισε τα τραβηγμένα χαρακτηριστικά του. Τον έσβησε γρήγορα και τράβηξε μια γερή ρουφηξιά για να φτάσει η νικοτίνη μέχρι το τελευταίο του μόριο. Μηχανικά, όπως έκανε κάθε τέτοια ώρα, πάτησε το κουμπί του ραδιοφώνου. Η κλασική μουσική ξεχύθηκε μέσα στον μικρό χώρο του αυτοκινήτου του και κυρίευσε την ψυχή του. Έκλεισε τα μάτια του και για κάποιες στιγμές αφέ-

θηκε, ταξίδεψε, χάθηκε. Μόνο για κάποιες στιγμές ένιωσα ελεύθερος. Ελεύθερος;

Τι ουτοπική σκέψη! Είχε να νιώσει ελεύθερος από τη μέρα που... Ανάθεμα! Γιατί πάντα η σκέψη να γυρίζει εκεί; Ούτε στη σκέψη δεν μπορεί να είναι ελεύθερος;

Πέντε χρόνια η ίδια καθημερινή διαδικασία, χωρίς αλλαγές, χειμώνα-καλοκαίρι, με μοναδικές εξαιρέσεις τα διαστήματα των διακοπών του με τη γυναίκα του την Ελένη. Στη σκέψη της χαμογέλασε, όπως έκανε πάντα όταν εκείνη ερχόταν στο μυαλό του. Η Ελένη του. Η Ιθάκη του. Η Πηνελόπη του και όλες οι σταθερές αξίες στη ζωή του. Και μετά, ως γνήσιος στο ζώδιο Δίδυμος, συννέφιασε και γύρισε από κει όπου ξεκίνησε ο νους του – στην έλλειψη ελευθερίας. Η αλλαγή της σκέψης, της διάθεσης και των συναισθημάτων του ήταν αυτό που τον χαρακτήριζε ως προσωπικότητα. Αρκετές φορές είχε αναρωτηθεί πώς τα καταφέρνουν οι ηθοποιοί να απεκδύονται τον ρόλο που φορούν κάθε βράδυ στο σανίδι και να επανέρχονται στην κανονική τους υπόσταση, να γίνονται ο εαυτός τους. Αυτός ένιωθε ότι υποδύοταν ρόλους όλο το εικοσιτετράωρο, και μόνο αυτές τις ελάχιστες στιγμές της απόλυτης χαλάρωσης γινόταν ο Άρης που ήταν κάποτε· ο Άρης της αθωότητας και της ανεμελιάς. Τώρα δεν είχε σχέση με τίποτε από τα δύο. Κι όμως υπήρχαν στιγμές που του άρεσε ο Άρης τού σήμερα. Ό,τι του έλειπε το αναπλήρωνε με τα χρήματα και τη δύναμη που του χάριζαν. Ήταν το αποτέλεσμα των χθεσινών επιλογών του. Μπορεί να κουραζόταν. Μπορεί να ζούσε μέσα στον κίνδυνο. Μπορεί να του έλειπαν

οι προσωπικές του στιγμές. Μόνο έτσι όμως ένιωθε γεμάτος. Δε θα μπορούσε να είναι ένας δημόσιος υπάλληλος με το οκτάωρό του και τον μισθό της πείνας. Ο Άρης ήταν για τα πολλά. Τελείωσε το τσιγάρο του, έκλεισε το ραδιόφωνο και μέσα σε δυο λεπτά είχε διανύσει την απόσταση που τον χώριζε από το σπίτι του. Το πρώτο πράγμα που αντιλήφθηκε ήταν το απόλυτο σκοτάδι που επικρατούσε εκεί. Ήταν αρχές Οκτωβρίου και, παρότι ήταν εφτά το απόγευμα, η μέρα είχε αρχίσει να παραχωρεί τη θέση της στη νύχτα.

Συνήθως η Ελένη άναβε τα φώτα της εξόδου για να νιώθει τη σιγουριά και την ασφάλεια που της έδινε το φως. Από την άλλη, όμως, ήθελε να δίνει και στον άντρα της την αίσθηση ότι το σπίτι του τον υποδέχεται με το φως που χαρίζει ζεστασιά, σαν την αγκαλιά μιας γυναίκας που σε κάνει να ξεχνάς τα πάντα. Έπειτα, ήταν και τα κρούσματα των κλοπών, που το τελευταίο διάστημα είχαν αυξηθεί στην περιοχή τους και την είχαν τρομοκρατήσει. Είχε την απατηλή αίσθηση ότι, αν οι επίδοξοι κλέφτες έβλεπαν τα φώτα ανοιχτά, δε θα πλησίαζαν.

Κουτό κορίτσι, σκέφτηκε, αυτοί δε διστάζουν μπροστά σε κανέναν και σε τίποτε. Απλώς ήταν θέμα τύχης το γεγονός ότι ακόμη δεν τους είχαν βάλει στο μάτι.

Μπαίνοντας, άναψε τα φώτα του σαλονιού, πέταξε τα κλειδιά στο τασάκι δίπλα στο αμπαζούρ και πήρε από την εταζέρα ένα σωρό λογαριασμούς: τράπεζες, τράπεζες, τράπεζες, ΟΤΕ, ΔΕΗ, κοινόχρηστα κι έναν άσπρο φάκελο που τον άφησε αδιάφορα στην άκρη.

Αργότερα, είπε από μέσα του και άρχισε να ψάχνει

την Ελένη. Γύρισε όλο το σπίτι φωνάζοντας το όνομά της, αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση. Δεν ανησύχησε, δεν ξαφνιάστηκε. Σε κανένα μαγαζί θα είναι, σκέφτηκε, και θα ξοδεύει αλόγιστα. Το αγαπημένο της χόμπι. Shopping therapy, η νέα μόδα, και η γυναίκα του ακολουθούσε πιστά τη μόδα.

Άρχισε να γδύνεται και να πετά κατά την προσφιλή του συνήθεια τα ρούχα του δεξιά κι αριστερά, αδιαφορώντας για το χάος που δημιουργούσε, και κατέληξε γυμνός στο μπάνιο.

Χώθηκε κάτω από την ντουςιέρα κι άφησε το νερό να τρέξει με δύναμη πάνω στο κορμί του, άλλοτε ζεστό κι άλλοτε κρύο, για να ενεργοποιηθούν οι κουρασμένοι του μύες. Σιγά-σιγά συνήθισε την αλλαγή θερμοκρασίας και, χαλαρώνοντας, δεν του ήταν και τόσο δυσάρεστο αυτό. Βγήκε από την ντουςιέρα και, αφού σκουπίστηκε, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη.

Τώρα τελευταία είχε την αίσθηση ότι κάποιες στιγμές δεν του τα έλεγα καλά το είδωλό του. Γκρίζοι κρόταφοι και μία μόνιμη ρυτίδα ανάμεσα στα πυκνά του φρύδια, που δήλωναν τη διαρκή ανησυχία του για όλα και έκαναν τα υπέροχα γκρίζα μάτια του να σκουραίνουν όπως ο ουρανός πριν ξεσπάσει η καταιγίδα. Τα μάγουλά του είχαν πάρει ελαφρώς την κατιούσα και είχαν χάσει τη σφιχτή τους υφή. Δεν ήταν νάρκισσος, ήξερε όμως ότι ως άντρας μετρούσε πολύ ακόμη. Απ' όπου κι αν περνούσε, γύριζαν αρκετά γυναικεία κεφάλια, διακριτικά ή αδιάκριτα, και τον κοιτούσαν με λαχτάρα. Με τους ρυθμούς που δούλευε και με το άγχος που τον τυραννούσε, είχε διατηρήσει το βά-

ρος του σε πολύ καλά επίπεδα και, όποτε έβρισκε χρόνο, πράγμα σπάνιο, γυμναζόταν. Έκανε μια ειρωνική γκριμάτσα στην ανάμνηση των τόσων απροκάλυπτων φλερτ που δεχόταν και, θέλοντας να είναι ειλικρινής με τον εαυτό του, αποφάσισε ότι τζάμπα ανησυχούσε τόσο και ότι, παρά τα σαράντα έξι του χρόνια, κρατιόταν καλά. Βάρος ογδόντα εφτά κιλά, ύψος ένα ογδόντα έξι, μαλλιά αρκετά ευτυχώς και οι γκρίζοι κρόταφοι μάλλον πρόσθεταν παρά αφαιρούσαν γοητεία. Χαμόγελο που κάλλιστα θα μπορούσε να συγκριθεί με αστέρα του σινεμά. Όχι, εντάξει, λίγο πριν τα πενήντα τού χτυπήσουν την πόρτα, ο Άρης ήταν ακόμη ένας εντυπωσιακός άντρας. Έκλεισε κοροϊδευτικά το μάτι στον καθρέφτη που τώρα έδειχνε ένα άλλο είδωλο, πιο ξεκούραστο και κεφάτο, και βγήκε από το μπάνιο χαλαρωμένος και καθαρός.

Κατευθύνθηκε προς την κουζίνα να δει τι είχε μαγειρέψει η γυναικούλα του. Η Ελένη ήταν καταπληκτική μαγείρισσα, και το γεγονός ότι παρέμενε σταθερά στα ογδόντα εφτά κιλά οφειλόταν στην πολύ ισχυρή του θέληση να μην παρασύρεται στις κραιπάλες και τους έντονους ρυθμούς της ζωής του. Έρχονταν στιγμές που η αδρεναλίνη του χτυπούσε κόκκινο και η καρδιά του πήγαινε να σπάσει από το στρες. Αλλά χαλάλι, τα χρήματα που κέρδιζε τον αποζημιώναν και με το παραπάνω, και του επέτρεπαν επίσης να συντηρεί τα σπίτια του.

Άνοιξε τις κατσαρόλες, που ήταν με τάξη βαλμένες πάνω στα μάτια της κουζίνας, και με έκπληξη διαπίστωσε ότι ήταν άδειες. Άνοιξε την πόρτα του φούρνου και βρήκε το απόλυτο τίποτα. Το ίδιο κι ο φούρνος μι-

κροκυμάτων. Τελευταία λύση, το ψυγείο. Τα γνωστά: φρούτα, λαχανικά, χυμοί και τυριά. Έκλεισε την πόρτα του ψυγείου με δύναμη, αφού λεπτό προς λεπτό η οργή του φούντωνε. Εκνευρίστηκε αφόρητα. Πεινούσε, που να πάρει ο διάολος, και δικαιούνταν μετά τόσες ώρες σκληρής δουλειάς ένα πιάτο φαΐ φτιαγμένο από αυτήν για την οποία δούλευε και από την οποία ποτέ δε ζήτησε τίποτε άλλο παρά να είναι αυτό που ήταν: μια γυναίκα διαρκώς έτοιμη να ικανοποιεί τις επιθυμίες του, όποιες κι αν ήταν αυτές.

Η Ελένη ποτέ δεν τον είχε ξαναφήσει νηστικό. Το τραπέζι τους ήταν συνεχώς έτοιμο και πλούσιο. Ό,τι και να έφτιαχνε θα το συνόδευε πάντα με διάφορα ορεκτικά και χειροποίητα γλυκά. Σήμερα τι άλλαξε; Όχι σήμερα. Εδώ και κάμποσες μέρες η γυναίκα του συμπεριφερόταν παράξενα. Θα έλεγε κανείς ότι γνώριζε πράγματα που ούτε ήθελε να σκεφτεί τι θα γινόταν αν όντως αυτά που γνώριζε ήταν οι αλήθειες που εκείνος έκρυβε. Τον κοιτούσε με μια πρωτόγνωρη ένταση στα μάτια, σαν να περίμενε από εκείνον κάτι να της πει· να επιβεβαιώσει τις υποψίες της. Τα υπέροχα χείλη της είχαν γίνει μια ίσια γραμμή από την προσπάθεια που έκανε να μην ξεστομίσει αυτά που ήθελε να του πει. Κάποια στιγμή δεν άντεξε άλλο και τον ρώτησε αν είχε κάτι να της πει. Οι συνηθισμένες ερωτήσεις της είχαν κατά βάθος μια αμφιβολία στη διατύπωσή τους. «Μήπως σου συμβαίνει κάτι; Σίγουρα δεν έχεις τίποτα να μου πεις;»

«Εσύ δεν έχεις τίποτα να με ρωτήσεις; Μπορεί κι εμένα να μου συμβαίνει κάτι που δεν το γνωρίζεις...»

Μα τι να της πει και τι να τη ρωτήσει; Η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση και ο Άρης λειτούργησε για άλλη μια φορά μ' αυτόν τον τρόπο.

«Αμάν, ρε Ελένη! Τι ανάκριση είναι αυτή; Μια ρηματομπουκιά είπα να φάω μετά τη δουλειά και μου την έβγαλες από τη μύτη».

Ύστερα από αυτό δεν του ξαναείπε τίποτε άλλο. Κλείστηκε στον εαυτό της κι οχυρώθηκε πίσω από μια λυτρωτική γι' αυτόν σιωπή. Όμως δε γινόταν διαφορετικά. Πώς μπορεί μια γυναίκα να καταλάβει αυτά που κάνει ο άντρας της; Καλή η Ελένη του για το κρεβάτι, για την κουζίνα, για το σαλόνι, μα μέχρι εκεί. Όλα τ' άλλα ήταν δική του δουλειά.

Έπειτα από δεκαέξι χρόνια γάμου, ήταν η πρώτη φορά που ένιωσε την ερημιά του σπιτιού του. Είχε ξανασυμβεί να γυρνά από τη δουλειά και να λείπει η Ελένη, μα πάντα υπήρχε έτοιμο φαγητό και ένα σημάδι που δήλωνε την παρουσία της ακόμη και μέσα από την απουσία της. Άρχισε να ανησυχεί. Της είχε στείλει ένα μήνυμα στο κινητό, αλλά δεν πήρε απάντηση. Είχαν ήδη περάσει περίπου δύο ώρες και η Ελένη θα έπρεπε κανονικά να είχε γυρίσει, ακόμη και στα μαγαζιά να είχε πάει. Τέτοια ώρα όλα θα είχαν κλείσει. Της έστειλε κι άλλο μήνυμα και σιγουρεύτηκε αυτή τη φορά ότι το έλαβε. Καμία απάντηση ξανά.

Σκέφτηκε να περιμένει λίγο ακόμη, κι αν αργούσε κι άλλο, θα άρχιζε τα τηλέφωνα. Ξαφνικά ένιωσε μια ανατριχίλα όταν σκέφτηκε ότι στο παρελθόν το ίδιο έργο το είχε ξαναζήσει. Άλλη μια φορά είχε αργήσει να γυρί-

σει η Ελένη και η αιτία ήταν τραγική. Είχαν σκοτωθεί οι γονείς της σε τροχαίο. Ήταν πολύ βαρύ το πλήγμα για το Ελενάκι του που, ως μοναχοπαιδί, είχε σηκώσει ολομόναχη το βαρύ αυτό φορτίο. Ο ίδιος για άλλη μια φορά ήταν απών γιατί πάλι είχε βάλει ως προτεραιότητα τη δουλειά του. Δε γινόταν αλλιώς όμως. Είχαν μια τεράστια παραλαβή από το εξωτερικό στην έκθεση αυτοκινήτων όπου εργαζόταν ως διευθυντής πωλήσεων, και δεν πρόλαβε ούτε στην κηδεία να παρευρεθεί. Δεν της συμπαραστάθηκε, είναι αλήθεια, αλλά οι κανόνες ήταν γνωστοί και δε γινόταν καμία εξαίρεση. Πάνω απ' όλα και απ' όλους η δουλειά.

Κι αυτή το σεβάστηκε. Ποτέ δεν του είπε τίποτα. Αδιαμαρτύρητα σήκωσε μόνη της όλο αυτό το δυσβάσταχτο βάρος που λογικά θα έπρεπε να το μοιραστεί μαζί του. Κι αυτό κι άλλα πολλά τα οποία φορτώθηκε μόνη της. Σκέφτηκε πως και τώρα ίσως να περνούσε τα ίδια, αλλά μετά ησύχασε όταν αναλογίστηκε ότι δεν είχε κανέναν κοντινό συγγενή. Κανένας πόνος δε θα ήταν για την Ελένη του ο ίδιος, αφού τον δυνατότερο τον είχε περάσει με στωικότητα και αξιοπρέπεια.

«Α, ρε Ελενάκι, ήρωας είσαι!», είπε φωναχτά και γύρισε το μυαλό του στο παρόν.

Έβαλε σε ένα πιάτο λίγα φρούτα, ίσα για να ξεγελάσει την πείνα του, που όσο περνούσε η ώρα γινόταν αφόρητη. Πήγε στο σαλόνι κι ετοίμασε το αγαπημένο του ποτό. Βότκα πορτοκάλι. Το να αυτοεξυπηρετείται ήταν κάτι άγνωστο γι' αυτόν. Έξω από το σπίτι του ήταν πολεμιστής, ηγέτης. Μέσα εκεί όμως ήθελε να είναι ο πα-

σάς. Να τον κανακεύουν, να τον περιποιούνται, να γίνονται χαλί μπροστά στα πόδια του. Η μάνα του και οι δυο αδελφές του έτσι τον είχαν μάθει. Ο πατέρας του τον έλεγε κακομαθημένο. Η μάνα και τα άλλα θηλυκά του σπιτιού καλομαθημένο. Ποια η διαφορά, αφού ό,τι κι αν ήθελε γινόταν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο; Κάθισε στον καναπέ, παίρνοντας μηχανικά στο χέρι του το τηλεκοντρόλ της τηλεόρασης. Ήθελε να ακούει φωνές, να βλέπει εικόνες, να νιώθει ανθρώπινη παρουσία, έστω και εικονική. Φοβόταν τη μοναξιά και το σκοτάδι, κι αυτό ήταν κάτι που δε γνώριζε κανείς. Μα κανείς όμως. Τις αδυναμίες του είχε μάθει να τις κρύβει καλά, ακόμη κι από τη γυναίκα που τον γέννησε. Τα τρωτά του σημεία τα άφηνε να φανούν μόνο όταν τον βόλευαν και εξυπηρετούσαν κάποιο στόχο του.

Οι εικόνες μπροστά του περνούσαν αδιάφορα, μιας και το μυαλό του ήταν σκαλωμένο πάντα στα ίδια. Εμπόρευμα, παραλαβή, παράδοση, πληρωμή και, φυσικά, το κέρδος.

Τώρα που σκέφτηκε την πληρωμή, θυμήθηκε τους λογαριασμούς και το γράμμα που άφησε για αργότερα. Με το ποτό στο χέρι σηκώθηκε και πήρε πρώτα τους λογαριασμούς. Τους άνοιξε, τους έριξε απλώς μια ματιά και τους άφησε στην άκρη. Ποτέ δεν αγχωνόταν γι' αυτούς. Ποτέ δεν έκανε παρατηρήσεις στην Ελένη για τα λεφτά που ξόδευε. Όσο κι αν ήταν το ποσό, πάντα πλήρωνε. Ήταν το τίμημα της απουσίας του.

Ήταν από τους αγαπημένους πελάτες των τραπεζών που, για να επιβραβεύουν τη συνέπειά του, του έκαναν

γενναία αύξηση στο πιστωτικό όριο των καρτών του κάθε εξαμήνου. Κάθε αύξηση ήταν μια γενναία τονωτική ένεση του εγωισμού του, αφού τώρα τον προσκυνούσαν, ενώ κάποτε τους παρακαλούσε γονυπετής για μια διορία, την οποία εντελώς ανάλγητα απέρριπταν. Έχει ο καιρός γυρίσματα, κι αυτός στο γύρισμά του τα κατάφερε.

Ο φάκελος όμως ήταν κάτι καινούργιο γι' αυτόν, και του κέντρισε το ενδιαφέρον το γεγονός ότι δεν είχε ούτε αποστολέα ούτε παραλήπτη. Ένας απλός, άσπρος, κενός φάκελος που είχε τοποθετηθεί πάνω από όλους τους άλλους φακέλους, απλά και μόνο για να δηλώσει την παρουσία του. Από ένστικτο και μόνο ήταν σίγουρος ότι μέσα εκεί κρυβόταν και το μυστήριο της απουσίας της γυναίκας του, που ίσως τελικά να μην ήταν και τόσο τυχαία. Κατέβασε μια γερή γουλιά από το ποτό του για να πάρει δύναμη να τον ανοίξει.

Ακούμπησε αναπαυτικά πίσω στην πλάτη του καναπέ, και μετά τις πρώτες γραμμές το ένστικτό του σήκωνε τη σημαία της νίκης. Ένιωσε να παγώνει το αίμα του. Τα γράμματα χόρευαν και δυσκολευόταν να εστιάσει σε αυτά που διάβαζε. Το άφησε δίπλα του, ήπие το ποτό του μέχρι την τελευταία του σταγόνα, κι όταν αισθάνθηκε έτοιμος να το διαβάσει, το πήρε ξανά στα χέρια του και το ρούφηξε.

Άρη,

αυτό το γράμμα μην το δεις σαν δειλία. Το να μείνω δεκαπέντε χρόνια δίπλα σου χρειαζόταν δύναμη. Μην το δεις όμως ούτε και σαν φτηνή δικαιολογία που έτσι

κι αλλιώς δε μου είναι απαραίτητη. Δες το απλά σαν μια πράξη ενός κουρασμένου ανθρώπου που δεν έχει την ψυχική διάθεση να καθίσει απέναντί σου και να σου μιλήσει ξανά και ξανά για τα ίδια πράγματα, νιώθοντας ότι το κορμί σου είναι εδώ, μα το μυαλό σου είναι πάντα αλλού.

Καλέ μου Άρη! Πόσο μου λείπει αυτό που νόμιζα ότι ήσουν. Ίσως σου λείπει αυτό που εσύ νόμιζες ότι ήμουν. Ελλιπείς άνθρωποι είμαστε τελικά. Είναι σαθρά τα θεμέλια ενός γάμου όταν στηρίζεται σ' ένα «νομίζω» ή «ελπίζω» και περιμένεις σαν απλός θεατής να δεις τη συνέχεια. Ποια συνέχεια; Απ' την αρχή μπήκε το τέλος, μα δεν το είδαμε. Λάθος χειρισμοί και αποφάσεις σ' ό,τι δεν ήμασταν σίγουροι. Τώρα αυτό που μου έμεινε είναι να ψάξω, μέσα από τη σοφία που απέκτησα από τη σχέση μας, για έναν άνθρωπο χωρίς «νομίζω». Λυπάμαι που δεν είσαι εσύ.

Σ' αγάπησα, ξέρεις, έστω και για λάθος λόγους. Μα ο έρωτας δε θέλει λόγους για να υπάρχει. Απλώς υπάρχει και, αν τον αντέξει ο χρόνος, τότε γίνεται αγάπη. Δεν έφταιγες εσύ, κανείς μας δεν έφταιγε. Ρίξαμε μια ζαριά και δε μας έκατσε, αλλά άργησα να το καταλάβω. Έστω όμως και αργά το κατάλαβα, ενώ εσύ συνεχίζεις να «νομίζεις». Κομπάρσοι και οι δυο σε μια παράσταση δική μας. Επενδύσαμε όλα τα κεφάλαια της αγάπης μας και βγήκαμε χαμένοι.

Δε βρήκαμε, βλέπεις, τη δύναμη να γίνουμε πρωταγωνιστές, ή ίσως δε θελήσαμε να λειτουργήσουμε κάτω από το βάρος μιας τόσο μεγάλης ευθύνης. Θέ-

λει κότσια να είσαι μπροστά κι εμείς συνηθίσαμε στα μετόπισθεν.

Οι ήρωες γεννιούνται, δημιουργούν, πολεμάνε και πεθαίνουν όρθιοι.

Εμείς, με ένα τηλεκοντρόλ στο χέρι και μια αγκαλιά μηχανική, θα πεθάνουμε μπροστά από μια τηλεόραση προσπαθώντας να ζήσουμε για εκατό λεπτά σε έγχρωμη οθόνη την ασπρόμαυρη ζωή μας, ζηλεύοντας τις ζωές και τους έρωτες των άλλων. Δε θέλω να πεθάνω έτσι. Θέλω να ζήσω, να ερωτευτώ χωρίς ενδοιασμούς, να κάνω έρωτα χωρίς ενοχές, να πάρω αυτό που μου ανήκει χωρίς να εκλιπαρώ για τα ψίχουλα που έμαθες να μου πετάς. Σ' αυτό το σπίτι, με τα πανάκριβα έπιπλα, μόνιμοι κάτοικοι είμαστε πια εγώ και η αύρα μου. Εσύ απλός επισκέπτης, που κάνει χρήση του χώρου για λίγες ώρες και χρήση του κορμιού μου για λίγες στιγμές. Δε μου φτάνει πια η σκιά σου. Δε μου φτάνει πια το σώμα σου. Την καρδιά σου ήθελα και δεν την είχα. Την ψυχούλα σου ήθελα, όχι σαν θεός, μα ως άνθρωπος που θέλει να μοιράζεται μαζί σου τα μικρά και τα μεγάλα.

Ξέρεις, δε με πονούσε η μοναξιά. Η εγκατάλειψη ήταν αυτή που με πονούσε. Η πλήρης λήθη. Λένε ότι οι άνθρωποι πεθαίνουν μόνο όταν τους ξεχνάμε, κι εγώ για σένα είχα πεθάνει από καιρό, αφού με ξεχνούσες όπως τα κλειδιά πάνω στο κομοδίνο σου. Κάπου ανάμεσα στον χώρο ήμουν κι εγώ, και με θυμόσουν μόνο στις ανάγκες σου. Πόσο ευτυχισμένη θα ήμουν αν ήξερα ότι μέσα στην ημέρα πέρασα σαν σκέψη από το

μυαλό σου! Θα μου αρκούσε απλά και μόνο να ξέρω ότι έστω μια στιγμή με σκέφτηκες. Να ξέρω ότι κάποτε μ' αγάπησες όπως σ' αγάπησα εγώ. Μα τι λέω; Ο ελλειμματικός άνθρωπος δεν έχει να προσφέρει, κι εσύ έχεις έλλειμμα αγάπης. Τόσα χρόνια για να καλύψεις το έλλειμμά σου έκανες υπεξαίρεση των συναισθημάτων μου και σε αντάλλαγμα μου πρόσφερες μια ζωή γεμάτη από υλικά σκουπίδια που ποτέ δε σου ζήτησα.

Αντίθετα, το μόνο που ήθελα από σένα ήταν αυτά που δεν μπόρεσες ή δεν ήθελες να μου δώσεις. Αν ζητώ πολλά, συγγνώμη για τη σπατάλη των αισθημάτων μου. Αν, πάλι, ζητώ λίγα, άφησέ με να τα ζήσω. Μόνο μη με κατηγορήσεις ότι έφυγα χωρίς να σου δώσω την ευκαιρία να μου εξηγήσεις τα ανεξήγητα. Και μην προσπαθήσεις να με φέρεις πίσω. Έτσι κι αλλιώς έχω φύγει από καιρό.

Τέλος, θέλω να σου πω ότι, φεύγοντας, κουβαλάω μέσα μου ένα μεγάλο μυστικό που δε δικαιούσαι να μάθεις. Δίκαιο δεν είναι μετά τα τόσα μυστικά που μου έκρυβες όλα αυτά τα χρόνια; Έτσι κι αλλιώς τώρα πια δεν έχει καμία σημασία.

Αντίο και καλή τύχη.

Ο Άρης δεν πίστευε στα μάτια του και σ' αυτά που διάβαζε.

«Τι φτύσιμο είναι αυτό; Γιατί τώρα, ρε Ελένη; Τι σου έκανα; Τι σου έλειψε τόσα χρόνια που είμαστε μαζί; Για ποιον τα έκανα όλα αυτά για τα οποία με κατηγορείς;»

Όσο έβγαζε τα «γιατί» προς τα έξω τόσο έβγαινε κι ο θυμός του. Α, όχι, αυτό δεν του άξιζε.

«Δεν κλοτσάς, κυρά μου, δεκαπέντε χρόνια γάμου κά-
νοντας πάσα ένα γράμμα. Αν ήσουν εντάξει, να ήσουν
εδώ τώρα να με κοιτάς στα μάτια και να μου αραδιάζεις
όλα σου τα παράπονα κατάμουτρα. Έτσι όπως έκανες
εσύ ενεργούν μόνο οι δειλοί. Αφήνουν ένα απλό χαρτί
με λέξεις σαν σφαίρες και καταρρίπτουν όλο σου το οι-
κοδόμημα. Α, όχι, Ελενάκι. Δεν του κάνουν του Άρη τέ-
τοια νούμερα...»

Όση ώρα μονολογούσε κρατώντας το γράμμα στο
ένα χέρι και το ποτό στο άλλο, βάδιζε πάνω κάτω σαν
το λιοντάρι στο κλουβί. Στο τέλος, μη αντέχοντας να κρα-
τά τίποτα πια, πέταξε το γράμμα στα σκουπίδια και το
ποτήρι στον τοίχο.

Πέρασε τα δάχτυλά του ανάμεσα στα βρεγμένα μαλ-
λιά του κι ένιωσε να τον πνίγει ο τεράστιος κι έρημος
χώρος του σπιτιού του. Τώρα πια ήταν βέβαιος ότι
η γυναίκα του δεν έφυγε στα ξαφνικά. Είχε μάθει την
αλήθεια, αλλά μέχρι ποιου σημείου; Ποιο απ' όλα του
τα μυστικά είχε βγει στη φόρα; Και ποιο δικό της μυσ-
τικό κουβαλούσε μέσα της και δεν είχε το δικαίωμα
να μάθει; Ήταν πολλές και σαρωτικές οι αποκαλύψεις,
ακόμη και για τον ίδιο που είχε μάθει να μην εκπλήσ-
σεται με τίποτα. Το γεγονός ότι δεν μπορούσε να δρά-
σει, αφού δε γνώριζε πού ήταν η Ελένη, τον έκανε ακό-
μη πιο έξαλλο.

Σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου, σχημάτισε
έναν αριθμό και περίμενε μερικά δευτερόλεπτα.

«Έλα, εγώ είμαι... Όχι, δεν είμαι καλά. Έχω ανάγκη να σε δω. Μπορώ να έρθω από κει;... Ο μικρός;... Εντάξει, έρχομαι. Θα σου εξηγήσω από κοντά».

Η Ελένη τριγύριζε άσκοπα από το πρωί με το αυτοκίνητο χωρίς προορισμό, χωρίς σκοπό. Είχε νεκρώσει. Εδώ και δύο εβδομάδες που γκρεμίστηκαν τα πάντα μέσα της, το μόνο που ένιωθε ήταν μια τάση φυγής απ' όλους και όλα. Από ποιους όλους; Μετά τον θάνατο των γονιών της, μόνο τον Άρη είχε, κι από αυτόν τον μοναδικό άνθρωπο της ζωής της ήθελε να ξεφύγει. Κουβαλούσε μέσα της ένα τεράστιο «γιατί», που ήξερε καλά ότι θα έμενε αναπάντητο. Του είχε δώσει πολλές ευκαιρίες. Είχε δείξει τεράστια υπομονή. Έκανε τα πάντα γι' αυτόν. Και ιδού η κατάληξη. Να τριγυρνά μέσα στη νύχτα σαν φυγόδικη, χωρίς να έχει πουθενά να πάει. Μέσα στα χρόνια που πέρασε κοντά του, την απομόνωνσε από τους λιγοστούς φίλους που είχε κάποτε, γιατί δεν ταίριαζαν με τον κύκλο τους. Χρειάζόταν θράσος για να τους ενοχλήσει τώρα, κι ας είχε τόσο ανάγκη να μιλήσει σ' έναν άνθρωπο και να του πει όσα τη βάραιναν. Κι αυτή ακόμη είχε συνείδηση, και ντρεπόταν που τόσο εύκολα τους έκλεισε την πόρτα, απλά και μόνο για να κάνει το χατίρι του άντρα της. Κι όχι μόνο αυτό το χατίρι. Έτσι, αρκέστηκε στη μοναξιά της που έγινε πολύ καλή της φίλη.

Τι ωφελούσε να τα σκέφτεται; Της άξιζε, δεν της άξιζε, ήταν η επιλογή της τώρα πια. Δεν είχε πισωγυρίσμα-

τα. Θα ήταν άξια της τύχης της, αν λύγιζε και γύριζε πίσω, μα τώρα η τύχη της ήταν στο χέρι της και περίμενε να την αλλάξει. Ένιωθε όλα τα μέλη της πιασμένα από την πολύωρη οδήγηση μέσα στην κίνηση, που είχε μειωθεί αρκετά. Ο κόσμος έτρεχε να πάει στη ζεστασιά του σπιτιού του κι αυτή έτρεχε να φύγει μακριά από την παγωνιά του δικού της. Όμως κάποια στιγμή έπρεπε να σταματήσει. Είχε κουραστεί πολύ και ήταν επικίνδυνο να γυρίζει μέσα στη νύχτα σε άγνωστους δρόμους. Δεν την ένοιαζε για τη ζωή της, αλλά για την ασφάλεια των άλλων ανθρώπων που δεν της έφταιγαν σε τίποτα. Μόνο ο εαυτός της τής έφταιγε· αυτός ο ηλίθιος κύριος εαυτός της που κοιμόταν τόσα χρόνια δίπλα σε έναν ξένο. Η διαπίστωση πονούσε αβάσταχτα. Είχε επενδύσει τα καλύτερά της χρόνια και τα πιο όμορφα συναισθήματά της σ' αυτόν τον γάμο που αποδείχτηκε χειρότερος κι από μετοχή φούσκα. Έμεινε ταπί. Ούτε σπίτι ούτε άντρας ούτε παιδί ούτε τίποτα. Ένα αυτοκίνητο, μια βαλίτσα και λίγα χρήματα ήταν το εισιτήριο στο αύριο. «Κάποιοι άνθρωποι ξεκίνησαν για μια νέα ζωή με λιγότερα απ' όσα έχεις εσύ αυτή τη στιγμή», της ψιθύρισε μια φωνούλα μέσα της, κι αυτό την έκανε να χαμογελάσει με την ανάμνηση της γιαγιάς Ελένης που ακριβώς με πολύ λιγότερα πράγματα ξεκίνησε να βρει την τύχη της στην Αμερική. Δεν είχε καμιά σημασία αν τα κατάφερε ή όχι. Σημασία είχε που το τόλμησε. Έτσι κι αυτή τόλμησε, κι ο Θεός ας τη βοηθούσε να τα καταφέρει να σταθεί μόνη της στα πόδια της. Και θα τα κατάφερνε. Το πείσμα της ήταν ο κινητήριος μοχλός της.

Το μάτι της έπεσε σε ένα ξενοδοχείο που ολοφώτιστο την καλούσε να μπει μέσα να ξεκουραστεί. Δεν το σκέφτηκε δεύτερη φορά. Σαν την πεταλούδα που την τραβάει το φως, με τη βαλίτσα της στο χέρι, μπήκε με βήμα σταθερό και κατευθύνθηκε στη ρεσεψιόν.

Ούτε που πρόσεξε το όνομα του ξενοδοχείου που θα τη φιλοξενούσε αυτό το βράδυ. Τίποτα δεν της έκανε εντύπωση πια και καμιά κίνησή της δεν είχε συγκεκριμένο λόγο. Απλά είχε κουραστεί σωματικά και ψυχικά και έτυχε αυτό στον δρόμο της. Έτυχε. Όπως όλα τα πράγματα στη ζωή της. Της έτυχε μια ευτυχισμένη και δεμένη οικογένεια, που τη μεγάλωσε σαν πριγκιπέσσα, χωρίς ποτέ να της χαλάσει το χατίρι. Της έτυχε ο Άρης κι ο έρωτας μαζί του.

Και τώρα της έτυχαν ένας χωρισμός και μια απώλεια που ακόμη είχε τα σημάδια τους. Ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία ήταν. Πού ήταν λοιπόν το παράδοξο; Και γιατί θα έπρεπε να νιώθει άσχημα που το έβαλε στα πόδια; Πειράζει που δεν ήθελε άλλες τυχαίες καταστάσεις στη ζωή της; Πειράζει που ήθελε οι επιλογές να είναι μόνο δικές της κι ας ήταν και λάθος; Πειράζει που δεν ήθελε να συνθηκολογήσει άλλο με μια μίζερη ζωή;

«Γεια σας. Μπορώ να σας βοηθήσω;»

Η φωνή του ρεσεψιονίστ την επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Γεια σας. Θα ήθελα ένα δωμάτιο, παρακαλώ».

«Βεβαίως, για πόσες μέρες;»

«Δεν ξέρω ακόμη. Θα εξαρτηθεί. Προς το παρόν για απόψε, κι αύριο βλέπουμε».

Καινούργιες λέξεις στο λεξικό της. «Εξαρτάται», «προς το παρόν», μέχρι χθες κυριαρχούσαν το «σίγουρα», το «βέβαια» και άλλες λέξεις που δήλωναν ασφάλεια. Σήμερα το λεξικό της εμπλουτίστηκε με λέξεις που δήλωναν αβεβαιότητα. Αύριο;

Μπήκε στο δωμάτιο που της έδωσαν και, παρά την πολυτελή επίπλωσή του, δεν μπόρεσε να μην το συγκρίνει με το σπίτι που τόσα χρόνια ήταν το βασιλείό της.

Το μυαλό για άλλη μια φορά γύρισε στο παρελθόν. Τότε που έκανε όνειρα για το παλατάκι της και για το πώς θα το επιπλώσει. Κάθε κομμάτι εκεί μέσα είχε την προσωπική της σφραγίδα. Το είχε αγοράσει ο Άρης αμέσως μόλις εκείνη δέχτηκε την πρόταση γάμου που της έκανε, πριν από δεκαέξι χρόνια, και μέσα σε ένα χρόνο έγινε κι ο γάμος τους. Εκείνη στα είκοσι κι εκείνος στα τριάντα. Μοναχοπαιδί η Ελένη, το τρίτο παιδί της οικογένειάς του ο Άρης, αλλά το μοναδικό αγόρι. Από πολύ μικρός είχε δείξει τον ηγετικό του χαρακτήρα και ήταν αναμενόμενο το γεγονός, μετά τον πατέρα του, τα ηνία του σπιτιού να περάσουν στα χέρια του. Ήθελε να είναι σε όλα πρώτος. Και ό,τι ήθελε γινόταν. Πρώτος μαθητής, πρώτος φοιτητής, πρώτος υπάλληλος και πρώτος στην καρδιά της. Η Ελένη ήταν ένα άβγαλτο κοριτσόπουλο και, εκτός απο μερικά αθώα φλερτ, δεν είχε νιώσει τίποτα σοβαρό για κανέναν. Μέχρι που γνώρισε τον Άρη και ένιωσε όλα τα συναισθήματα του κόσμου να τη συνθλίβουν και να μην μπορεί ούτε να ανασάνει χωρίς την παρουσία του. Ήταν σ' ένα από τα πάρτι της εποχής για τα γενέθλια της φίλης της, της Λουκίας. Ως μο-

ναχοπαίδι, δεν είχε την πολυτέλεια της ελευθερίας από το συντηρητικό της σπίτι για να βγαίνει όποτε ήθελε. Οι γονείς της την απέκτησαν σε μεγάλη ηλικία, τότε που νόμιζαν ότι δε θα μπορούσαν να τεκνοποιήσουν, και η επιστήμη δεν είχε προχωρήσει τόσο στα θέματα της τεχνητής γονιμοποίησης. Γι' αυτούς τους ανθρώπους η Ελένη ήταν το όνειρο που έγινε πραγματικότητα, η ενσάρκωση όλων των επιθυμιών τους. Ο κόσμος τους όλος. Αλλά άπειροι καθώς ήταν, δεν ήξεραν πώς να της φερθούν. Από τη μια, έγιναν υπερπροστατευτικοί απέναντί της και, από την άλλη, δεν της χαλούσαν κανένα χατίρι από φόβο μην την πληγώσουν, αρκεί βέβαια να ξεπερνούσε τα λογικά και νόμιμα πλαίσια. Καλομαθημένη κι απομονωμένη, ένας συνδυασμός παράξενος. Ένα όμορφο λουλούδι που, αντί να χαίρεται το φως του ήλιου στον κήπο, μαράζωνε μέσα στη γυάλα όπου την είχαν κλεισμένη. Τι θα μπορούσε αυτό το κορίτσι, το γεμάτο ζωή, να πει με τους ηλικιωμένους γονείς της, όταν αυτή ήθελε να ζήσει το παρόν της κι εκείνοι ζούσαν με το παρελθόν τους;

Τους αγαπούσε πολύ, τους λάτρευε, μα δεν μπορούσε να βρει μια δίοδο επικοινωνίας μαζί τους. Τους έκανε ό,τι ήθελε βέβαια. Με τις φωνές, με το νάζι, με το πείσμα κατάφερνε πάντοτε να γίνεται το δικό της. Δεν της άρεσαν τα γράμματα κι ας ήταν έξυπνη. Δεν είχε κλίση πουθενά κι ας είχε ικανότητα στις διαπραγματεύσεις. Δεν είχε φανερές φιλοδοξίες, παρά μόνο κρυφά όνειρα. Μέσα σ' αυτά τα μικρά κι εφικτά όνειρα ήταν να κάνει οικογένεια, να αποκτήσει τα παιδιά που θα της έστελνε ο Θεός,

κι όταν αυτά μεγάλωναν, να άνοιγε ένα μαγαζάκι όπου αφεντικό θα ήταν η ίδια. Δεν είχε σημασία τι θα πουλούσε, απλώς της άρεσε το εμπόριο, η συναναστροφή με τον κόσμο. Όνειρα απλά και καθημερινά. Αλλά πού να τα έλεγε... Η φίλη της την έλεγε πεζή και οι γονείς της ονειροπαρμένη, κι έτσι κλείστηκε στον εαυτό της και ζούσε παριστάνοντας κάτι που στην ουσία δεν ήταν: την αδιάφορη. Κάπου κι οι γονείς της βολεύτηκαν μ' αυτή την κατάσταση, αφού δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να τη σπουδάσουν, και η Ελένη υποκρινόταν κατά βάθος ότι δεν ήθελε τίποτε παραπάνω, για να μην τους πληγώνει. Τέλειωσε το λύκειο όπως όπως κι έγινε στα δεκαεννιά της χρόνια ένα όμορφο διακοσμητικό φυτό μέσα στο ίδιο της το σπίτι, με μοναδικό στόχο να την ποτίζουν οι δικοί της άνθρωποι με αγάπη και σιγουριά.

Ήταν όμορφη. Ψηλή, με ωραίο κορμί και μαλλιά καστανά, που τα ομόρφαιναν περισσότερο διάσπαρτες χάλκινες φυσικές ανταύγειες. Με μάτια καστανά σαν υγρή σοκολάτα και χείλη σαρκώδη και με ένα φυσικό ρόδινο χρώμα. Είχε μικρά κι αθώα φλερτ από το σχολείο, που δεν προχώρησαν, αφενός γιατί θεωρούσε τα σχολιαρόπαιδα ανώριμα για κάτι πιο σοβαρό και αφετέρου γιατί είχε μια φυσική συστολή, η οποία γινόταν ασπίδα προστασίας με αγκάθια γύρω της για όποιον ήθελε κάτι παραπάνω.

Όλα τα κάστρα της όμως έπεσαν όταν γνώρισε τον Άρη. Από την πρώτη στιγμή γοητεύτηκε από το παρουσιαστικό του, μα κι από τον δυνατό του χαρακτήρα. Είπε μέσα της «αυτός είναι», κι αυτός τελικά έγινε ο εκλεκτός της καρδιάς της.

Η Ελένη, σύζυγος του Άρη, ζει για δεκαπέντε χρόνια σε μια εικονική πραγματικότητα. Κλεισμένη στο χρυσό κλουβί του γάμου της, τρέφεται με ψέματα, απάτες και προδοσία. Όταν όλα θα αποκαλυφθούν, θα βρει τη δύναμη να φύγει και να διεκδικήσει μια καλύτερη ζωή.

Στον δρόμο της θα συναντήσει τον Ορέστη, έναν άντρα που κουβαλά βαρύ σταυρό στις πλάτες του, δίνοντας μάχες για να σώσει τη μονάκριβη κόρη του από τον σκοτεινό κόσμο των ναρκωτικών. Οι δοκιμασίες που θα περάσουν θα είναι πολλές και μεγάλες, αλλά το πείσμα τους να διαλύσουν τις σκιές του παρελθόντος και να βγουν νικητές στο φως θα είναι μεγαλύτερο.

Αντίθετα, ο Άρης θα κληθεί να πληρώσει σκληρό τίμημα για τις παράνομες πράξεις του. Τα θύματα αυτών των πράξεων είναι πολλά, μα για εκείνον δεν είναι παρά... παράπλευρες απώλειες. Θανάσιμα αμαρτήματα, η πλεονεξία και η αλαζονεία του. Όταν όμως έρθει η ώρα να αναμετρηθεί μαζί τους, θα μάθει με τον πιο αμείλικτο τρόπο πως «όλα εδώ πληρώνονται», και μάλιστα με τόκο.

*Γιατί, όταν όλα βγαίνουν στο φως,
ή θα λάμψουν ή θα καούν.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ. 17202

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η